

Arrest

nr. 343 300 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2025 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 28 augustus 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: H. (...)

Voornaam: I. (...)

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs – diefstal met geweld of bedreiging – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij op 28/08/2025 een veroordeling heeft gekregen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis. Deze veroordeling is nog niet definitief.

Uit het strafdossier zoals op heden samengesteld kunnen wij vaststellen dat betrokkene voormelde feiten heeft gepleegd. Dit zou blijken uit:

- De aanvankelijke vaststellingen van de politiediensten, waarbij door het slachtoffer melding werd gemaakt van een diefstal met geweld door 2 personen, van zijn skateboard en zijn rugzak met persoonlijk gerief. Er zou een mes vertoond zijn door betrokkene. Betrokkene werd aangetroffen op een step, die gestolen bleek. Op de plaats waar hij zich voor de interceptie bevond, werden de goederen van het slachtoffer aangetroffen.

- De camerabeelden waarop betrokkene herkend werd, en waarbij hij de plaats van de feiten verliet met een elektrische step. De step, was op 13 maart 2025 gestolen in de (...)straat te Oostende. De step bleek gemerkt met een rijksregisternummer, en het slachtoffer bevestigde dat dit zijn step was.

- De fouille van betrokkene, waar 0,26 cocaïne en 1,12 gram cannabis werd aangetroffen. Er werd ook een zwarte mes met vergrendeling aangetroffen, dat volgens de verklaring van het slachtoffer van de diefstal van zijn skateboard naar hem gezwaaid had.

De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten alsook voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het plegen van een diefstal met geweld schikt de publieke opinie, nog daargelaten de traumatiserende werking die dergelijke voorvallen kunnen hebben op de individuele slachtoffers en hun directe omgeving. Het gebruik van verdovende middelen brengt de gebruikers ervan ernstige gezondheidsschade toe, met alle gevolgen vandien voor de volksgezondheid. Dergelijke gebruik brengt eveneens verschillende misdrijven met zich mee, nu de gebruikers van verdovende middelen ook financieel in staat moeten zijn om hun gebruik te bekostigen. Dit gedrag toont aan de betrokkene een gevaar betekent voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 01/02/2025 werd betrokkene gehoord door de politie van Oostende na het plegen van feiten van openbare orde. Hij verklaarde reeds 9 maanden in België te blijven om dat hij van België houdt. Hij zou nergens asiel aangevraagd hebben. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige familieleden te hebben in België, enkel nog familieleden in Algerije. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Algerije.

Op 04/07/2025 wordt betrokkene gesproken in de gevangenis van Brugge door een teurgkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds april 2024 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en niet in het bezit te zijn van zijn paspoort omdat hij dit zou hebben achtergelaten in Algerije.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. A. (...) geboren op (...)1996 te Oekraïne. Ze zouden anderhalf jaar een relatie hebben. Mevrouw N. (...) zou nog een dochter hebben uit een vorig relatie. Mevrouw N. (...) en dochter hebben recht op verblijf in België. De partner en haar dochter

komen allebei op bezoek bij betrokkene in de gevangenis. Verder verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde tot slot medische problemen te hebben waardoor hij niet zou kunnen reizen. Hij verklaarde namelijk een cyste te hebben op zijn hoofd. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Algerije.

Betrokkene verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Nederland maar moest dit niet kunnen door omstandigheden dat hij uiteindelijk wel zal terugkeren naar zijn herkomstland namelijk Algerije.

Aangezien betrokkene nog familieleden heeft in Algerije zal een terugkeer naar herkomstland hem niet kunnen verhinderen.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven wat uit zijn administratief dossier ook gebleken is. Sinds zijn verblijf blijft betrokkene feiten van openbare orde plegen, wat niet uitsluit dat hij hardleers is.

Uit bovengenoemde elementen kunnen wij geen schending van artikel 3 en 8 van het EVRM waarnemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 1°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan zijn identificatie en/of die van zijn vergezellende familieleden.

Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. In het hoorrecht van 04/07/2025 verklaarde hij de Algerijnse nationaliteit te hebben maar geen identiteitsdocumenten te hebben. Deze zouden in Algerije liggen. Tot op heden heeft hij nooit een poging ondernomen om zijn identiteitsdocumenten te laten voorleggen door eventueel een mail te laten versturen aangezien hij nog familieleden heeft in zijn land van herkomst, Algerije.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming op 30/04/2022 en op 01/09/2023 in Nederland. Op 31/03/2025 verstuurden de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek in aan Nederland. Op 02/04/2025 ontvingen wij een dublin akkoord van Nederland in kader van artikel 18.1D.

Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". **BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT** We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

In het hoorrecht van 04/07/2025 verklaarde betrokkene enkel een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben in Nederland. Echter uit zijn administratief dossier blijkt dat hij een verzoek had ingediend in Nederland en één verzoek tot internationale bescherming in Zwitserland (Eurodac-hit).

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs – diefstal met geweld of bedreiging – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij op 28/08/2025 een veroordeling heeft gekregen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis. Deze veroordeling is nog niet definitief.

Uit het strafdossier zoals op heden samengesteld kunnen wij vaststellen dat betrokkene voormelde feiten heeft gepleegd. Dit zou blijken uit:

- De aanvankelijke vaststellingen van de politiediensten, waarbij door het slachtoffer melding werd gemaakt van een diefstal met geweld door 2 personen, van zijn skateboard en zijn rugzak met persoonlijk gerief. Er zou een mes vertoond zijn door betrokkene. Betrokkene werd aangetroffen op een step, die gestolen bleek. Op de plaats waar hij zich voor de interceptie bevond, werden de goederen van het slachtoffer aangetroffen.
- De camerabeelden waarop betrokkene herkend werd, en waarbij hij de plaats van de feiten verliet met een elektrische step. De step, was op 13 maart 2025 gestolen in de (...)straat te Oostende. De step bleek gemerkt met een rijksregisternummer, en het slachtoffer bevestigde dat dit zijn step was.
- De fouille van betrokkene, waar 0,26 cocaïne en 1,12 gram cannabis werd aangetroffen. Er werd ook een zwarte mes met vergrendeling aangetroffen, dat volgens de verklaring van het slachtoffer van de diefstal van zijn skateboard naar hem gezwaaid had.

De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten alsook voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het plegen van een diefstal met geweld schikt de publieke opinie, nog daargelaten de traumatiserende werking die dergelijke voorvallen kunnen hebben op de individuele slachtoffers en hun directe omgeving. Het gebruik van verdovende middelen brengt de gebruikers ervan ernstige gezondheidsschade toe, met alle gevolgen vandien voor de volksgezondheid. Dergelijke gebruik brengt eveneens verschillende misdrijven met zich mee, nu de gebruikers van verdovende middelen ook financieel in staat moeten zijn om hun gebruik te bekostigen. Dit gedrag toont aan de betrokkene een gevaar betekent voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat verweerster besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker

Terwijl verzoeker al anderhalf jaar een vaste relatie heeft en samenwoont met zijn partner

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting

Aan verzoeker werd eind augustus een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en de opmerking dat hij niet officieel samen woont met zijn partner en dus geen gemeenschappelijk huishouding voert.

Waar het correct is dat verzoeker een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen – waarvan hij de straf reeds heeft uitgezeten – dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete én correcte omstandigheden, niet met de foute veronderstelling van verweerster.

De beoordeling van verweerster is foutief. Verweerster stelt dat verzoeker niet officieel samenwoont en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert.

Beide premisses zijn fout. Verzoeker woont al van 2024 bij zijn partner. Hij voert uiteraard met haar een gemeenschappelijke huishouding (m.u.v. de periode dat verzoeker in voorhechtenis was). Verzoeker is niet bij zijn partner geregistreerd in het vreemdelingenregister, om de heel eenvoudige reden dat hij – bij gebreke aan een verblijfsdocument – niet ingeschreven kan worden in het vreemdelingenregister.

De argumentatie van verweerster, die finaal concludeert dat een schending van art. 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, is ontoereikend en foutief.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt nochtans:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De actuele situatie van verzoeker is de volgende:

- verzoeker leerde zijn partner, mevr. A. N. (...), kennen in april 2024;*
- hij heeft kort daarna een relatie met haar opgestart, die, gelet op het tijdsverloop, als duurzaam dient beschouwd te worden;*
- hij woont al anderhalf jaar met haar samen;*
- de ernst en waarachtigheid van de relatie wordt verder onderzocht in het kader van een aanvraag wettelijke samenwoning.*

Samengevat: partijen hebben al ruim anderhalf jaar een stabiele en affectieve relatie, waarvan het verzoek tot wettelijke samenwoning in Oostende het sluitstuk is.

Verzoeker zal uiteraard geen aanvraag tot wettelijke samenwoning indienen, met alle rompslomp, administratie en kosten van dien, als hij niet werkelijk de wil heeft om bij zijn partner te blijven wonen.

Verwerende partij heeft haar onderzoeks- en motiveringsplicht niet nageleefd. De ernst van de relatie tussen partijen werd op geen enkele wijze onderzocht. Verweerster gaat zelfs uit van een foute premisse. Hoe kan verweerster dan de ernst van de relatie tussen partijen beoordelen?

De beoordeling van verweerster is inhoudelijk foutief en houdt een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet in.

Er werd dus geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie, aan de vooravond van een beslissing omtrent hun aanvraag wettelijke samenwoning, uit elkaar te halen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoeker al van het voorjaar 2024 een relatie heeft met mevr. A. N. (...), met wie hij al anderhalf jaar samenwoont.

Niet alleen is er sprake van een kerngezin, bovendien wensen verzoeker en mevr. A. N. (...) hun leven samen verder uit te bouwen, met o.a. gezinsuitbreiding, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een ernstige schending van art. 8 EVRM. Hij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van zijn levenspartner.

Deze verwijdering zou bovendien helemaal niet tijdelijk zijn. Het is van algemene bekendheid dat een aanvraag tot lang verblijf vanuit het land voor oorsprong uit hoofde van een verzoek tot wettelijke samenwoning bijzonder moeilijk is en een proces vormt van gemakkelijk zes maanden. Dit maakt nog abstractie van de problematiek van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, waardoor een positieve beslissing voor een nieuwe visumaanvraag des te moeilijker wordt.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel, laat staan op korte termijn.”

2.2. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel tezamen besproken.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de motieven wordt

verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*" (cf. artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en dat hij op 28 augustus 2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel voor vijf jaar behalve de voorhechtenis voor inbreuken op de drugswetgeving, diefstal met geweld of bedreiging en gewone diefstal, de gemachtigde motiveert dat de veroordeling nog niet definitief is en gaat in op de feiten die verzoeker pleegde en besluit dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (cf. artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).

Daarnaast bevat de bestreden akte ook een uitgebreide motivering in feite waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat (cf. artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) wat uitvoerig wordt gemotiveerd en dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (cf. artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoeker op 28 augustus 2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel voor vijf jaar behalve de voorhechtenis voor inbreuken op de drugswetgeving, diefstal met geweld of bedreiging en gewone diefstal, de gemachtigde motiveert dat de veroordeling nog niet definitief is en gaat in op de feiten die verzoeker pleegde en besluit dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (cf. artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en waarom dit niet in de weg staat aan het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het komt diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe om dit aan te tonen.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verzoeker verwijst naar zijn partnerrelatie met mevrouw N.A.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Op 01/02/2025 werd betrokkene gehoord door de politie van Oostende na het plegen van feiten van openbare orde. Hij verklaarde reeds 9 maanden in België te blijven om dat hij van België houdt. Hij zou nergens asiel aangevraagd hebben. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige familieleden te hebben in België, enkel nog familieleden in Algerije. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Algerije.

Op 04/07/2025 wordt betrokkene gesproken in de gevangenis van Brugge door een teurgkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds april 2024 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en niet in het bezit te zijn van zijn paspoort omdat hij dit zou hebben achtergelaten in Algerije.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. A. (...) geboren op (...)1996 te Oekraïne. Ze zouden anderhalf jaar een relatie hebben. Mevrouw N. (...) zou nog een dochter hebben uit een vorig relatie. Mevrouw N. (...) en dochter hebben recht op verblijf in België. De partner en haar dochter komen allebei op bezoek bij betrokkene in de gevangenis. Verder verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooral het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

(...)

Uit bovengenoemde elementen kunnen wij geen schending van artikel 3 en 8 van het EVRM waarnemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoeker brengt hier tegenin dat in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van een aantal premisses die foutief zijn. De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij niet officieel samenwoont met zijn partner en zij dus geen gemeenschappelijke huishouding voeren. De verzoeker betoogt dat hij al van 2024 samenwoont met zijn partner en zij een gemeenschappelijke huishouding hebben, op de periode waarin hij in detentie verbleef na. De verzoeker licht toe dat hij niet geregistreerd is bij zijn partner in het

vreemdelingenregister omdat hij zonder enig verblijfsdocument niet kan worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De verzoeker concludeert dat de argumentatie in de bestreden beslissing die besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, ontoereikend en foutief is.

De Raad stelt vast dat de verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning die hij met zijn partner N.A. zou hebben ingediend. Deze aanvraag kan evenwel niet teruggevonden worden in het administratief dossier en ook verzoeker brengt geen stukken bij om deze aanvraag te staven. De verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij zich bij de administratieve diensten van de stad heeft aangemeld met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner N.A.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoeker ten aanzien van de politie van Oostende op 1 februari 2025 toen hij aangaf geen duurzame relatie te hebben (deze vaststelling vindt steun in stuk 51 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker ten aanzien van de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Brugge op 4 juli 2025, de verzoeker verklaarde toen een duurzame relatie te hebben met mevrouw N.A., met wie hij gedurende anderhalf jaar een relatie heeft, dat mevrouw N.A. nog een dochter heeft uit een eerdere relatie en dat mevrouw N.A. en haar dochter op legale wijze op het Belgisch grondgebied verblijven (zie stukken 78, 79 en 83 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). De Raad stelt vast dat de verklaring van de verzoeker op 1 februari 2025 dat hij geen relatie heeft en de verklaring van verzoeker op 4 juli 2025 dat hij al gedurende anderhalf jaar een relatie heeft moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. In zijn verzoekschrift licht de verzoeker niet toe waarom hij op 1 februari 2025 verklaarde geen duurzame relatie te hebben om dan op 4 juli 2025 te verklaren dat hij al gedurende anderhalf jaar een relatie met mevrouw N.A. heeft.

De gemachtigde motiveert verder dat de partnerrelatie van verzoeker niet gelijk te stellen is met een huwelijk en er dus geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn relatie van anderhalf jaar met mevrouw N.A., die hem weliswaar bezoekt in de gevangenis, maar zijn relatie met mevrouw N.A. geenszins concreet wordt toegelicht noch dat hiervan stavingstukken worden voorgelegd. Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker de verblijfstitel van mevrouw N.A. en een uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling, waaruit blijkt dat mevrouw N.A. ingeschreven staat op een adres te Oostende samen met haar dochter. Uit deze stukken kan nog geen relatie tussen mevrouw N.A. en de verzoeker worden afgeleid. Een verklaring van mevrouw N.A., foto's van hen beiden, e.d. worden niet voorgelegd.

Het weze herhaald dat de verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning die hij met zijn partner N.A. zou hebben ingediend. Deze aanvraag kan evenwel niet teruggevonden worden in het administratief dossier en ook verzoeker brengt geen stukken bij om deze aanvraag te staven.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden met zijn partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede, blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing hoewel de gemachtigde enerzijds het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschouwt, dat anderzijds wel werd overgegaan tot een verdere belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat hij gemachtigd of gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden in België. Verzoeker verbleef steeds op illegale wijze op het Belgisch grondgebied.

In deze zaak gaat het dan ook om een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het gezinsleven van verzoeker:

“Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”

En

“Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in rekening bracht dat de verzoeker zijn gezinsleven heeft uitgebouwd in België terwijl zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. De gemachtigde motiveert dat de partner van verzoeker behoorde te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin verzoeker niet langer in België kan of mag verblijven.

Deze motieven zijn conform de hoger geschetste rechtspraak van het EHRM. Het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner is tot stand gekomen in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu aanwezig zijn.

De verzoeker brengt niets in tegen het motief dat *“(h)et koppel (...) hun relatie altijd (kan) verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene”*.

De verzoeker gaat in zijn verzoekschrift wel in op de hypothese waarin hij de thans bestreden beslissing zou uitvoeren en mevrouw N.A. verder in België zou blijven wonen. Hij voert in dat verband aan dat hij lange tijd gescheiden zal worden van zijn levenspartner en deze scheiding helemaal niet tijdelijk is, dat een aanvraag tot lang verblijf vanuit zijn land van herkomst moeilijk is en gemakkelijk zes maanden kan duren en gelet op zijn eerdere strafrechtelijke veroordeling een positieve beslissing voor een visum moeilijk wordt.

De Raad wijst erop dat de verzoeker niets inbrengt tegen het motief dat *“(h)et koppel (...) hun relatie altijd (kan) verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene”*. Het staat de partner van verzoeker steeds vrij om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, verzoeker wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de verdere uitoefening van zijn gezinsleven met mevrouw N.A. in zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken.

Verder weze het herhaald dat het EHRM ook reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Indien de verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst zonder zijn partner N.A. en zich vervolgens geconfronteerd ziet met een negatieve beslissing ingevolge een visumaanvraag dan staat hem vrij gebruik te maken van de daartoe voorziene beroepsprocedures.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat ook volgend motief uit de bestreden beslissing onbesproken:

“Betrokkene verklaarde tot slot medische problemen te hebben waardoor hij niet zou kunnen reizen. Hij verklaarde namelijk een cyste te hebben op zijn hoofd. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een

ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Algerije.”

Verzoeker heeft geen minderjarige kinderen die op het Schengengebied verblijven.

N.A., de partner van verzoeker heeft een kind uit een vorige relatie. De verzoeker is niet de juridische vader van haar kind.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

De verzoeker houdt niet voor dat er sprake is van van een *de facto* gezinsrelatie tussen het minderjarig kind van mevrouw N.A. en zichzelf. Op 20 maart 2025 werd de verzoeker aangehouden en op 22 maart 2025 werd de verzoeker opgesloten in de gevangenis te Brugge waar hij verbleef tot op de dag dat de thans bestreden beslissing werd genomen (zie stukken 87 en 91 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Gelet op zijn verblijf in detentie kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker een zorgdragende volwassene voor het kind van mevrouw N.A. zou zijn.

Aldus blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de verzoeker maakt geen gewag van elementen met betrekking tot zijn gezinsleven, het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU